

Sidste søndag efter Helligtrekonger

d. 5/2 2017

Salmer

403 Denne er dagen

299 Ånd over ånder

417 Herre Jesus, vi er her

161 Med strålekrans om tinde

474 Jesus Krist, du gav mig livet

569 Ja engang mine øjne skal

Prædiketekst: **Matthæusevangeliet 17,1-9**. Seks dage efter tog Jesus Peter og Jakob og hans bror Johannes med sig og førte dem op på et højt bjerg, hvor de var alene. Og han blev forvandlet for øjnene af dem, hans ansigt lyste som solen, og hans klæder blev hvide som lyset. Og se, Moses og Elias kom til syne for dem og talte med ham. Så udbrød Peter og sagde til Jesus: »Herre, det er godt, at vi er her. Hvis du vil, bygger jeg tre hytter her, én til dig og én til Moses og én til Elias.« Mens han endnu talte, se, da overskyggede en lysende sky dem, og der lød en røst fra skyen: »Det er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag. Hør ham!« Da disciplene hørte det, faldt de ned på deres ansigt og blev grebet af stor frygt. Men Jesus gik hen og rørte ved dem og sagde: »Rejs jer, og frygt ikke!« Og da de løftede deres blik, kunne de kun se Jesus alene. Mens de gik ned fra bjerget, befalede Jesus dem: »Fortæl ikke nogen om dette syn, før Menneskesønnen er opstået fra de døde.« **Matt 17,1-9**

Præsteparret Isa og Haakon Rabjerg købte i slutningen af 1940-erne et stykke jord på Dejbjerg Hede i Vestjylland med udsigt over Ringkøbing Fjord. Her var godt at være, og en bakke så høj, som de findes i Vestjylland. De var en del af den høj Kirkelige bevægelse og optagede af retræter og bofællesskaber. Så de ville bygge et kloster og der give mennesker mulighed for at trække sig tilbage og møde Gud. Først byggede de et sommerhus på et hjørne af grunden. Senere, i midten af 1950-erne gik de i gang med at realisere deres drøm om et kloster. Med venners hjælp fik de samlet

materialer og sten sammen og gik i gang med det møjsommelige arbejde med at grave ud til fundamentet. Der skulle også bygges en kirke og stenene kom bl.a. fra en gammel nedrevet kirke i nabosognet Finderup og andre steder fra; der blev kun brugt genbrugsmaterialer. Flere somre i træk lykkedes det dem at samle unge fra hele verden til en arbejdslejr på stedet.

De lokale folk syntes, det var lidt mærkeligt, sådan at bygge et kloster i Vestjylland midt ude på heden, og lurede på, om det mon nogensinde ville blive færdigt. Næsten som da Noa byggede sin ark midt på land.

Det hele stod færdigt omkring 1975 og det blev kaldt Hellig Kors klostret. Det har mere eller mindre været i brug siden da.

Ved siden af ligger en hede. Jeg har gået ture på den en del gange. Når jeg går der om sommeren føler jeg mig i ét med naturen, for man kan nærmest kun mærke solens varme, den blå himmel, insekterne som snurrer og vinden mod ansigtet. Der føler jeg mig også tæt på Gud. Der i aleneheden. Der virker Gud ret nær.

Et år gik jeg en tur på heden alene, lige efter at jeg havde været på et stort kristent sommerstævne. Efter en uge sammen med tusindvis af andre mennesker og med masser af kristne taler, forbøn og lovsange om Gud, så var det lige, hvad jeg trængte til. Lidt alenetid. lidt mig-og-Gud-tid. Og på en eller anden måde, så følte Gud meget tættere på mig der, end når jeg stod i et telt sammen med tusind andre mennesker, omgivet af gudelige ord, bøn og lovsange til Gud.

Måske kender I til lignende erfaringer? Erfaringer af at være åndeligt på toppen, på bjerget, tæt på Gud, og livet fyldt med mening.

Når man har haft sådan en, kan man godt få lyst til én mere. En tur mere på heden med Gud, en tur mere på en kristen lejr med mange mennesker, endnu et retræteophold på et kloster. Der er mange steder, hvor vi kan møde Gud og føle os nær ved ham.

Med sin forvandling på bjerget viser Jesus sine disciple, at de ikke behøver lede andre steder efter Gud. Vejen til Gud er hos Jesus, ja, *er* Jesus.

Kort forinden har Jesus spurgt sine disciple: ”hvem siger folk, at Menneskesønnen er? Johannes Døber, Elias, Jeremias eller en anden af profeterne?” Peter svarede: ”Du er Kristus, den levende

Guds søn.” Jesus roste Peter for det svar: ”Salig er du, Simon, Jonas’ søn, for det har kød og blod ikke *åbenbaret* dig, men min fader i himlene.”

Jesu svar er en ros til Peter, men det antyder også, at det er noget Peter ikke selv har fundet på eller selv regnet ud, men noget som Gud har åbenbaret for ham. Og nu kommer der så på bjerget en synlig åbenbaring.

Jesu åbenbaring på bjerget er et af højdepunkterne i Matthæusevangeliet. Her lærer vi for alvor noget om, hvem Jesus er. Det, som man i det teologiske fagsprog kalder kristologi; læren om Kristus. Vi er altså her ved at kristologisk højdepunkt

For det første er der Jesu synlige forvandling. For øjnene af de tre udvalgte disciple bliver Jesus forvandlet. Hans ansigt lyser som solen, og hans klæder bliver hvide som lyset. Det er som om, at al den guddommelighed, som Jesus har i sig, lige pludselig kommer ud i al sin lysende tydelighed. Lyset fra Jesus er så stærkt at Peter, Jakob og Johannes sikkert er blevet blændede af det.

Det må have været et mærkeligt syn at overvære. Det lyder jo som noget fra en eller anden science fiction film. En ting er at disciplene har set Jesus forvandle menneskers liv for øjnene af dem, sikkert også en synlig helbredelse af sygdomme. Noget andet er, at han nu pludselig *selv* forandrer sig. Det er virkelig en åbenbaring af hans sande natur, et indblik i alt det lys og alt den guddommelighed, som bor i ham.

Det andet kristologiske højdepunkt er Jesu fortrolige snak med Moses og Elias. Det peger på Jesu messianske rolle, at han var den længe ventede jødiske frelser, som forudsagt i Det Gamle Testamente. Derfor er det kun passende, at Jesus er i selskab og samtale med Elias og Moses. Der var nemlig en forventning om, at Elias skulle komme igen, og at en profet som Moses skulle komme.

Jesus, Moses og Elias holder altså et profetisk topmøde der på bjerget. Det var ikke fordi Jesus på den måde skulle have nogle detaljer aftalt med Moses og Elias eller have deres tilladelse til at være Messias. Vi skal nok nærmere forstå det som en hændelse for disciplenes skyld. Det sker for at de skal forstå, at Jesus er den længe ventede Messias, og at han er helt oppe i højde med, og højere endda, end Moses og Elias.

Det tredje kristologiske højdepunkt kommer fra Gud Fader selv. Jesus har selv direkte eller indirekte peget på sig selv som Guds søn, hans handlinger har vist, at han havde noget at have det i. Men nu kommer der også en bekræftelse fra selve Gud Fader i himlen. En lysende sky kommer til dem og en stemme lyder derfra: ”Det er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag. Hør ham.” Nøjagtig de samme ord, som lød ved Jesu dåb. Der blev Jesu mission på jorden for alvor sat i gang, nu bekræfter Gud Fader, at Jesus stadig er hans søn, og at det han siger og gør, er fra Gud Fader selv. Hør ham. Følg ham. Tro ham.

Man kan næsten blive blændet af de her tre kristologiske højdepunkter. Det er næsten for tydeligt. Det er næsten for meget. Det er som om solen og lyset næsten springer ud fra bibelsiderne, når vi læser teksten.

Nogle gange er ordene om Jesus for stærkt et lys for os. Det virker for utroligt. Det virker for guddommeligt. Det virker for sært. Så tager vi magelighedens eller tvivlens solbriller på og pludselig er lyset fra Jesus ikke så skrap mere. Nu kan vi godt holde ud til at læse om ham og høre om ham, uden at han behøver at have en direkte indflydelse på vores liv. Nu kan vi godt have ham med i bagagen som en lille lomme-Jesus, vi kan hive frem, når vi får brug for ham.

Eller vi vender os måske bort fra ham og kigger andre steder hen. For der er mange andre spændende ting i livet. Mange andre spændende religioner. Både buddhisme og asatro har en stor tiltrækning på mennesker for tiden. Det gamle østlige og det gamle nordiske. Og der har også på tv for nylig kørt en serie om danskere, som konverterer til islam. Det er tankevækkende. Hvorfor vender de sig ikke til det kristne i stedet? Det gamle kristne er måske for velkendt? Eller er det blevet for uskarpt?

Lyset fra Jesus stopper ikke med at lyse, bare fordi vi gemmer ham lidt væk eller vender os helt bort fra ham. Det lyser lige kraftigt, om så hele verden vendte sig bort fra ham og begyndte at følge deres egne guder eller deres egne idéer.

Lyset fra Jesus skinner stadig og længes efter at afsløre os og oplyse os.

For nylig fandt man ud af, at Hellig Kors klosteret på Dejbjerg Hede var blevet ramt af en kraftig omgang skimmelsvamp. Nogle gæster havde reageret kraftigt efter et besøg i efteråret, og fugt var tittet frem lidt forskellige steder. Da man så fik Teknologisk Institut til at undersøge det nærmere, opdagede man et massivt angreb af skimmelsvamp.

Klostrets sande tilstand blev åbenbaret. Der kom lys på. Der blev fældet en dom over det. Nu venter et møjsommeligt arbejde med reovering og genopbygning.

Lyset fra Jesus skinner stadig på os og længes efter at afsløre os. Måske har vi selv så småt bemærket muggen og indelukthedens brede sig i os. Eller, værre endnu, måske har andre endda mærket effekterne af, at vi igen og igen trænger til at blive gennemluftet og reoveret af Guds ånd og Guds lys.

Måske vil lyset også afsløre at nogle af de ting, vi har sat vores tillid til - som måske endda er blevet til religioner for os - var falske og mugne.

Selvom man har kendt Jesus i mange år, vil der altid være risiko for at blive ledt på afveje og lige så stille få større og større tillid til sig selv, sine egne planer eller sin egen styrke. Vi er i vores tid gode til at være selvforsørgende, og vi skal gerne kunne holde os selv oppe. Tage ansvar for vores eget liv.

Vi må bare sande, at det kan vi ikke altid. Vi falder. Vi bliver indelukkede og mugne. Vi trænger igen og igen til, at Jesus gennemlyser os med sin ånd, sit ord og sin sandhed.

At han på ny åbenbarer for os, hvem han er og hvad det betyder for vores liv i dag. At han ikke kun er en fortidig profet, men både en nutidig ven og en fremtidig frelser.

Når lyset fra Jesus rammer os, ser vi, at vi på mange måder mangler hans lys. Vi mangler hans renhed. Vi mangler hans hellighed. Vi mangler hans kærlighed til andre mennesker.

I sådan en situation vil vi ofte føle os splittede. Noget i os har lyst til at flygte og gemme os langt bort, når lyset fra Jesus afslører vores mørke. Det er ikke rart at blive afsløret, som det vi er. Lyset fælder dom over os og åbenbarer vores sande tilstand.

Men noget i os vil også netop blive draget mod lyset. Som vi ser insekter blive draget til lys. Det er godt at være i lyset, i varmen og måske har vi en instinktiv fornemmelse af, at Jesus faktisk vil os det godt. Han gennemlyser og afslører os ikke for at udstille os og håne os, men for at lede os på rette vej, for at genoprette os, ja, dybest set redde os.

I dag er det sidste søndag efter Helligtrekonger. Vi er nu på sidste dag i epifani-tiden, tiden, hvor bibelteksterne på en særlig måde har kredset om, at Jesus åbenbarer, at han er Gud.

Det er en oplagt dag at bede Gud om, at han på ny vil åbenbare sig for os, så vi ser, hvem, han er. Så vi må se lyset fra hans søn, som stadig lyser klart den dag i dag. Det lyser så stærkt, at det kan overvinde mørke og djævel og alt slags indelukkethed og oplyse vejen for os helt frem til det evige liv, hvor vi skal se Jesus ansigt til ansigt.

Gud Fader, kom og oplys os.

Jesus, kom og mød os.

Helligånd, kom og opvarm os.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.